

Wat mij persoonlijk raakt, is haar overtuiging dat het nog niet te laat is. Dat we de weg terug kunnen vinden – niet door te vechten met harde middelen, maar door te kiezen voor stilte, vertrouwen en liefde. Door opnieuw te leren luisteren naar wat leeft. Door onze ‘positieve cirkel’, zoals Roos het noemt, te beschermen en te voeden. In een tijd waarin zoveel mensen op zoek zijn naar zingeving, rust en richting, biedt dit boek geen snelle oplossingen, maar iets veel waardevol- lers: herkenning, troost, en een zacht duwtje richting binnen- kant.

Het laat zien dat je het wonder van het leven niet ver hoeft te zoeken. Het zit in de regen op een blad, in de geur van natte aarde, in een moment van oprechte aandacht.

In dankbaarheid voor wat er al is. Roos weet als geen ander hoe je mensen kunt raken, zonder ze te overspoelen. Ze schrijft niet om te overtuigen, maar om te delen. En wie met een open hart leest, zal in haar woorden iets van zichzelf te- rugvinden.

Ik nodig u uit om dit boek niet alleen te lezen, maar ook te voelen. Niet alleen te begrijpen, maar ook te beleven. Want misschien is dat wel de grootste boodschap van Roos: we zijn niet op aarde gekomen om te overleven, maar om te leven. Vol, stil, dankbaar.

Gerd Leers

Dankwoord

Dank aan Gerd Leers, Peter Vossen, KBooks en Wim Veelen

Een bijzonder woord van dank aan onze hogere macht
die mij de kracht, het inzicht en het vertrouwen heeft gegeven
om dit boek te kunnen en mogen schrijven.

Inleiding

Waarom ik? Een vraag die ik me regelmatig heb gesteld. Een vraag waar ik ook nooit een antwoord op heb gekregen en eigenlijk is dat ook niet belangrijk, het zij zo. Ik heb altijd datgene geschreven wat me werd aangereikt en zo ook nu. Toen ik de eerste regels en woorden doorkreeg en op papier zette, was dit voor mij net zo verrassend als wellicht voor sommige anderen die dit lezen, maar ik schrijf wat ik doorkrijg en als ik degene ben die dit moet doen, dan doe ik dat.

Anderhalf jaar heb ik stilgestaan, nadat ik door de restverschijnselen van een optater in mijn hoofd NAH (niet-aangeboren hersenletsel) heb overgehouden. Schrijven ging niet meer, lezen en koken lukte niet, er gebeurde gewoon niks meer. Ik ga het hier niet allemaal beschrijven, maar één ding staat vast, toen ik weer vertrouwen begon te krijgen in het goede werd mijn leven langzaam weer anders.

Ik kon opeens weer stukjes schrijven, stukjes lezen, en ik kook en wandel ook weer af en toe. Niet meer zoals voorheen, want dat is voorbij, maar ik kan het weer een beetje.

Ik ben weer opgewekter, vrolijker en heb weer het vertrouwen in dat waar het in het leven om gaat, in het leven zoals het bedoeld is dat we hier leven.